

Zevende-dag Adventisten geloven...

Wij zijn Gods rentmeesters. Van Hem ontvangen wij tijd en mogelijkheden, bekwaamheden en bezittingen, en de zegeningen van de aarde en haar rijkdommen. Wij zijn aan Hem verantwoording schuldig voor het juiste gebruik hiervan. Wij erkennen Gods eigendomsrecht, door Hem en onze medemensen trouw te dienen en door tienden terug te geven en gaven te brengen voor de verkondiging van Zijn Evangelie en voor het welzijn en de groei van Zijn kerk. Rentmeesterschap is een voorrecht, ons door God gegeven om ons in liefde op te voeden en ons de overwinning te doen behalen, over egoïsme en hebzucht. Rentmeesters verheugen zich in de zegeningen, welke anderen ten deel vallen als gevolg van hun getrouwheid.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 20

SEVENTH-DAY
ADVENTIST[®]
CHURCH

Hoofdstuk 20 RENTMEESTERSCHAP

Meer dan iets anders betekent een christelijk leven, een leven van overgave — het opgeven van onszelf en het aanvaarden van Christus. Als we zien hoe Jezus Zich heeft overgegeven en Zichzelf voor ons heeft opgeofferd, roepen we uit: 'Wat kan ik voor U doen?'

Dan, juist op het moment dat wij denken dat we een volledige toewijding, een volledige overgave hebben gedaan, gebeurt er iets dat laat zien hoe oppervlakkig onze toewijding is. Als we nieuwe gebieden van ons leven ontdekken om ons tot God te wenden, groeit onze toewijding. Dan brengt Hij, in alle zachtmoedigheid, een ander gebied onder onze aandacht waar we ons aan moeten overgeven. En zo gaat het leven verder door middel van een reeks christelijke vernieuwingen, welke steeds dieper doordringen in ons zelf, onze levensstijl en hoe wij handelen en reageren.

Wanneer wij alles wat we zijn en hebben aan God geven, aan Wie het alles toch al toebehoort (1 Korinthe 3: 21-4: 2), dan neemt Hij het aan, maar geeft ons weer de leiding erover en maakt ons rentmeesters, of verzorgers, van alles wat we 'bezitten'. Dan wordt onze neiging om een comfortbel, egoïstisch leven te leiden doorbroken, door ons besef dat onze HEER naakt, gevangen en een vreemde was. En Zijn volhardende '*Gaat dan henen, onderwijst alle volken*' maakt de activiteiten van de kerk — het delen, onderwijzen, prediken, dopen — waardevoller voor ons. Omwille van Hem willen wij trouwe rentmeesters zijn.

Wat is rentmeesterschap?

'Of weet gij niet, dat ulieder lichaam een tempel is van den Heiligen Geest, ... en [dat] gij uws zelfs niet zijt? Want gij zijt duur gekocht: zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uw geest, welke Godes zijn.' (1 Korinthe 6: 19,20). Tegen hoge kosten werden wij gekocht, verlost. Wij behoren toe aan God. Maar dat is slechts het terugwinnen, want Hij heeft ons gemaakt; wij hebben Hem vanaf het begin toebehoord, omdat *'In den beginne schiep God...'* (Genesis 1: 1). De Schrift stelt duidelijk dat: *'De aarde is des HEEREN, mitsgaders haar volheid, de wereld, en die daarin wonen'* (Psalm 24: 1).

Bij de Schepping deelde God Zijn bezittingen met de mensheid en Hij blijft de ware Eigenaar van de wereld, haar bewoners en haar goederen (Psalm 24: 1). Aan het kruis eiste Hij datgene terug, wat de mens bij de zondeval aan satan had overgegeven (1 Korinthe 6: 19-20). Hij heeft nu Zijn volk aangesteld, om als rentmeesters van Zijn bezittingen te fungeren.

Een rentmeester is een persoon die 'belast is met het beheer van het huishouden of het nalatenschap van iemand anders.'¹ Voor de christen betekent rentmeesterschap 'de verantwoordelijkheid van de mens voor en het gebruik van alles, wat hem door God aan het leven is toevertrouwd, het fysieke wezen, de tijd, talenten en bekwaamheden, de materiële bezittingen, de mogelijkheden om anderen van dienst te zijn en zijn kennis van de waarheid.'² Christenen fungeren als manager/beheerder over Gods bezittingen en zien het leven als een Goddelijke kans om 'te leren trouwe rentmeesters te zijn, waardoor ze in het toekomstige leven in aanmerking komen voor het hogere rentmeesterschap van eeuwige dingen.'³

In zijn grotere omvang van het rentmeesterschap gaat het dus om 'het verstandig en onbaatzuchtige gebruik van het leven.'⁴

Manieren om Gods eigendom te erkennen

Het leven kan worden onderverdeeld in vier basisgebieden, ieder een geschenk van God. Hij gaf ons een lichaam, vaardigheden, tijd en materiële bezittingen. Daarnaast moeten wij zorgen voor de wereld om ons heen, waarover wij de heerschappij kregen.

Rentmeesterschap van het lichaam. Gods mensen zijn rentmeesters van zichzelf. We moeten God liefhebben met geheel ons hart en met geheel onze ziel en met geheel onze kracht en met geheel ons verstand (Lukas 10: 27). Christenen hebben het voorrecht om hun fysieke en mentale krachten te ontwikkelen naar het beste van hun kunnen en mogelijkheden. Door dit te doen brengen zij eer aan God en blijken zij een grotere zegen voor hun medemensen te zijn. (zie geloofspunt 21)

Rentmeesterschap van bekwaamheden. Ieder persoon heeft speciale vaardigheden. De een heeft een talent op muzikaal gebied, de ander op het gebied van ambachtelijke beroepen, zoals naaien of auto-mechanica. Sommigen kunnen gemakkelijk vrienden maken en zich goed verenigen met anderen, terwijl anderen de neiging hebben om zich meer afzonderlijk bezig te houden.

Elk talent kan worden gebruikt om Degene, Die het bezit, of de oorspronkelijke Verlener is, te verheerlijken. Een persoon kan ijverig een talent veredelen tot Gods heerlijkheid, maar ook voor persoonlijk egoïsme.

Wij zouden de gaven, welke de Heilige Geest een ieder van ons geeft, moeten ontwikkelen, teneinde deze gaven te vermenigvuldigen (Matthéüs 25). Goede rentmeesters gebruiken hun gaven ruimhartig om hun Meester meer rendement (opbrengst) te geven.

Rentmeesters van tijd. Als trouwe rentmeesters verheerlijken wij God, door een wijs gebruik van de tijd. *'En al wat gij doet, doet dat van harte als den HEERE en niet den mensen; Wetende, dat gij van den HEERE zult ontvangen de vergelding der erfenis; want gij dient den HEERE Christus'* (Kolossenzen 3: 23-24).

De Bijbel waarschuwt ons, ons niet te gedragen *'als onwijken, maar als wijzen. Den tijd uitkopende, dewijl de dagen boos zijn'* (Efeze 5: 15-16). Net als Jezus moeten wij ons bezighouden met de zaken van onze Vader (Lukas 2: 49). Omdat tijd Gods geschenk is, is elk moment kostbaar. Het wordt gegeven om een karakter te vormen voor het eeuwige leven. Trouw rentmeesterschap van onze tijd betekent, het te gebruiken om onze HEERE te leren kennen, onze medemensen te helpen en het Evangelie te verspreiden.

Toen God ons bij de schepping tijd gaf, reserveerde Hij de zevende dag Sabbat, als heilige tijd voor gemeenschap met Hem. Maar er werden zes dagen gegeven, voor het menselijk gezin, om nuttig werk te verrichten.

Rentmeesterschap van materiële bezittingen. God gaf onze eerste ouders de verantwoordelijkheid om de aarde te onderwerpen, het dierenrijk te besturen en de hof van Eden te verzorgen (Genesis 1: 28; 2: 15). Dit alles was niet alleen om te genieten, maar ook om te beheren.

Er werd één beperking aan hen opgelegd. Zij mochten niet van de boom van kennis van goed en kwaad eten. Deze boom herinnert ons er voortdurend aan, dat God de Eigenaar en de uiteindelijke Autoriteit over de aarde heeft. Met respect voor deze beperking toonde het eerste paar hun geloof in en trouw aan Hem.

Na de zondeval kon God niet langer toetsen door de boom der kennis. Maar de mensheid had nog steeds behoefte aan een constante herinnering dat God de Bron is, van elk goed en volmaakt geschenk (Jako-bus 1: 17) en dat Hij het is, Die ons de macht geeft om rijkdom te verkrijgen (Deuteronomium 8: 18). Om ons eraan te herinneren, dat Hij de Bron van elke zegen is, heeft God een systeem van tienden en offergaven ingesteld.

Dit systeem voorzag uiteindelijk in de financiële middelen om het priesterschap van de Israëlitische tempel te ondersteunen. Zevende-dag Adventisten hebben het Levitisch voorbeeld overgenomen als een goede, Bijbelse methode voor de financiering van een wereldwijde verspreiding van het Evangelie. God heeft bepaald dat het delen van het goede nieuws afhankelijk

is, van de inspanningen en offergaven van Zijn volk. Hij roept hen op om onbaatzuchtige medewerkers met Hem te worden, door tienden en offergaven aan Hem te geven.

1. Tienden. Zoals een zevende van onze tijd (de Sabbat) aan God toebehoort, zo ook een tiende van alle materiële zaken die wij verkrijgen. De Schrift vertelt ons dat de tienden 'heilig zijn voor de HEERE', hetgeen Gods eigendom van alles symboliseert (Leviticus 27: 30, 32). Het moet aan Hem worden teruggegeven als het Zijne.

Het tienden systeem is mooi in zijn eenvoud. De gelijkheid komt tot uiting in de evenredige aanspraak ervan, op de rijken en de armen. In verhouding, zoals God ons het gebruik van Zijn eigendom heeft gegeven, zo moeten wij aan Hem een tiende teruggeven.

Wanneer God om de tienden vraagt (Maleachi 3: 10), doet Hij geen beroep op dankbaarheid of vrijgevigheid. Hoewel dankbaarheid een onderdeel zou moeten zijn van al onze uitingen aan God, geven wij de tienden omdat God het heeft bevolen. De tienden behoren toe aan de HEER en Hij vraagt dat wij deze aan Hem teruggeven.

a. Voorbeelden van tienden. Het tiendenstelsel is een geaccepteerde gewoonte in de hele Schrift. Abraham gaf Melchizédek, de priester van God de Allerhoogste, 'de tiende van alles' (Genesis 14: 20). Door dit te doen erkende hij het Goddelijke priesterschap van Melchizédek en liet hij zien, dat hij goed bekend was met deze heilige inzet. Deze vluchtige verwijzing naar tienden wijst erop, dat het in die vroege tijd al een gevestigde gewoonte was.

Blijkbaar begreep Jacob ook de eis van de tienden. Als balling en vluchteling beloofde hij aan de HEER: '*van alles, wat Gij mij geven zult, zal ik U voorzeker de tienden geven!*' (Genesis 28: 22). En na de Exodus, toen Israël werd opgericht als een natie, bevestigde God opnieuw de wet van tienden, als een Goddelijke instelling waarvan de welvaart van Israël afhing (Leviticus 27: 30-32; Numeri 18: 24,26,28; Deuteronomium 12: 6, 11,17).

In plaats van deze instelling in te trekken, neemt het Nieuwe Testament zijn geldigheid over. Jezus keurde tienden goed en veroordeelde degenen, die de geest ervan schonden (Matthéüs 23: 23). Terwijl de ceremoniële wetten, die de offergaven regelden, welke het verzoeningsoffer van Christus symboliseerden, eindigden bij Zijn dood, eindigde de tiendenwet niet.

Omdat Abraham de vader is van alle gelovigen, is hij het voorbeeld voor christenen in het betalen van tienden. Zoals Abraham tienden betaalde aan Melchizédek, de priester van de Allerhoogste God, zo geven de gelovigen in het Nieuwe Testament tienden aan Christus onze Hogepriester, volgens de ordening van Melchizédek (Hebreeën 5: 9, 10; 7: 1-22).⁵

b. Gebruik van tienden. Tienden zijn heilig en mogen alleen voor heilige doeleinden worden gebruikt. De HEERE gebood: '*Ook alle tienden des lands, van het zaad des lands, van de vrucht van het geboomte, zijn des HEEREN; zij zijn den HEERE heilig. ... Aangaande al de tienden van runderen en klein vee, ... het tiende zal den HEERE heilig zijn*' (Leviticus 27: 30-32). '*Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis;*' (Maleachi 3: 10).

In Israël werden de tienden uitsluitend gebruikt voor de Levieten, die, nadat zij geen stamtoewijzing hadden ontvangen, al hun tijd zouden gebruiken, om de aanbidding van Israël te bevorderen, het heiligdom te bedienen en het volk te onderwijzen in de wet van de HEERE (Numeri 18: 21,24).

Na de kruisiging, toen de door God gegeven rol van het Levitisch priesterschap eindigde, moesten de tienden nog steeds gebruikt worden, om de bediening van Gods gemeente te ondersteunen. Paulus illustreerde het beginsel, dat hieraan ten grondslag ligt door een parallel te trekken tussen de Levitische dienst en de nieuw opgerichte evangeliebediening. Hij verklaarde, '*Indien wij ulieden het geestelijke gezaaid hebben, is het een grote [zaak], zo wij het uwe, dat lichamenlijk is, maaien? Indien anderen deze macht over u deelachtig zijn, [waarom] niet veel meer wij? ... Weet gij niet, dat degenen, die de heilige dingen bedienen, van het heilige eten? [en] die steeds bij het altaar zijn, met het altaar delen? Alzo heeft ook de HEERE geordineerd dengenen, die het Evangelie verkondigen, dat zij van het Evangelie leven*' (1 Korinthe 9: 11-14).

De leden van de gemeente brengen hun tienden dan gewillig naar het 'schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis' (Maleachi 3: 10) — met andere woorden, zodat er genoeg geld in Gods gemeente is, om te voorzien in het levensonderhoud van haar bediening en om de verbreiding van het Evangelie voort te zetten.⁶⁻⁷

2. Offergaven. Dankbare christenen kunnen hun bijdragen aan de gemeente niet beperken tot tienden. In Israël zijn de tabernakel en later de tempel, gebouwd uit 'vrije wilsoffers' — offergaven van bereidwillige harten (Exodus 36: 2-7; 1 Kronieken 29: 14). En speciale offergaven dekten de onderhoudskosten van deze plaatsen van aanbidding (Exodus 30: 12-16; 2 Koningen 12: 4,5; 2 Kronieken 24: 4-13; Nehemia 10: 32, 33). De Israëlieten droegen waarschijnlijk wel een vierde tot een derde van hun inkomen bij, aan religieuze en liefdadige doeleinden. Leidde zulke aanzienlijke bijdragen tot armoede? Integendeel, God beloofde hen te zegenen in hun trouw (Maleachi 3: 10-12).⁸

Ook vandaag de dag roept de HEERE op tot vrijgevigheid, naarmate Hij ons welvarend heeft gemaakt. Er zijn offers nodig om kerken te bouwen, te onderhouden, te bedienen en om medisch zendingswerk op te zetten, waaruit de praktische betekenis van het Evangelie blijkt.

Moeten we evenveel geven als de Israëlieten, of is hun manier van geven niet meer van toepassing? In het Nieuwe Testament heeft Christus het beginsel van ware rentmeesters vastgelegd — dat onze gaven aan God in verhouding moeten staan, tot het licht en de voorrechten, welke wij hebben genoten. Hij zei: *'En een iegelijk, wien veel gegeven is, van dien zal veel geëist worden; en wien men veel vertrouwd heeft, van dien zal men overvloediger eisen.'* (Lukas 12: 48). Toen Christus Zijn volgelingen op zendingsreis zond, zei Hij: *'Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet'* (Matthéüs 10: 8). Dit beginsel geldt ook voor het delen van onze financiële zegeningen.

Nergens wordt dit systeem door het Nieuwe Testament ingetrokken of versoepeld. Als we onze voorrechten en zegeningen vergelijken met die van de Israëlieten, zien we dat in Jezus ons aandeel duidelijk groter is geweest. Onze dankbaarheid zal een overeenkomstige vorm vinden in een grotere vrijgevigheid, zodat het Evangelie van verlossing kan worden uitgebreid naar anderen.⁹ Hoe omvangrijker het Evangelie wordt verkondigd, hoe groter de behoefte aan steun.

3. Het resterende beginsel. De grondslag van rentmeesterschap geldt voor zowel, hetgeen we behouden, als voor hetgeen we geven. Terwijl tienden de basistest is van het rentmeesterschap, van onze tijdelijke materiële bezittingen,¹⁰ toetst het gebruik dat we maken van het overige kapitaal ons ook.

Ons gebruik van materiële goederen laat zien, hoezeer we God en onze naaste liefhebben. Geld kan een kracht voor het goede zijn: in onze handen kan het voedsel voor de hongerigen, drinken voor de dorstigen en kleding voor de naakten zijn (Matthéüs 25: 34-40). Vanuit Gods perspectief heeft geld vooral waarde, omdat het gebruikt wordt, teneinde in de levensbehoeften te voorzien, anderen te zegenen en om Zijn werk te ondersteunen.

4. Ontrouw in tienden en offergaven. Over het algemeen zijn de mensen onwetend van de Goddelijke beginselen van rentmeesterschap en verwaarloost men deze. Zelfs onder christenen zijn er maar weinigen, die hun rol als rentmeester erkennen. Gods antwoord op de ontrouw van Israël geeft een duidelijk inzicht in, hoe Hij deze kwestie ziet. Wanneer zij de tienden en offergaven voor hun eigen gewin gebruikten, waarschuwde Hij dat dit neerkomt op diefstal (Maleachi 3: 8) en schreef hun gebrek aan welvaart toe, aan hun ontrouw in het rentmeesterschap: *'Met een vloek zijt gij vervloekt, om dat gij Mij berooft, zelfs het ganse volk'* (Maleachi 3: 9).

De HEERE heeft Zijn geduld, liefde en barmhartigheid geopenbaard, door Zijn waarschuwing vooraf te laten gaan met een aanbod van genade: *'Keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeren'*. (Maleachi 3: 7). Hij bood hun een overvloedige zegen en daagde hen uit om Zijn trouw te testen. *'Brenge al de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de HEERE der heirscharen, of Ik u [dan] niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen [schuren] genoeg wezen zullen. En Ik zal om uwentwil*

den opeter schelden, dat hij u de vrucht des lands niet verderve; en de wijnstok op het veld zal u geen misdacht voortbrengen, zegt de HEERE der heirscharen. En alle heidenen zullen u gelukzalig noemen; want gijlieden zult een lustig land zijn, zegt de HEERE der heirscharen (Maleachi 3: 10-12).

Rentmeesterschap van de aarde. De moderne wetenschap heeft van de aarde één groot laboratorium gemaakt voor onderzoek en experimenten. Dergelijk onderzoek levert veel voordelen op, maar de industriële revolutie heeft ook geleid tot lucht-, water- en bodemverontreiniging. Technologie heeft in sommige gevallen de natuur gemanipuleerd in plaats van deze verstandig te beheren.

Wij zijn rentmeesters van deze wereld en moeten er alles aan doen, om het leven op alle niveaus in stand te houden, door het ecologisch evenwicht intact te houden. Bij Zijn wederkomst zal Christus *'verderven degenen, die de aarde verdierven'* (Openbaring 11: 18). Vanuit dit perspectief zijn christelijke rentmeesters niet alleen verantwoordelijk voor hun eigen bezittingen, maar ook voor de wereld om hen heen.

Christus als Rentmeester

Goed rentmeesterschap is onbaatzuchtigheid; het is volledige zelf overgave aan God en dienstbaarheid aan de mensheid. Vanwege Zijn liefde voor ons, heeft Christus de wreedheid van het kruis, de nog diepere pijn van afwijzing door Zijn eigen volk en de afschuwelijke Godverlatenheid, doorstaan. Wat zouden wij in vergelijking met deze gave ooit kunnen geven? Zijn geschenk was een geschenk, niet van wat Hij had — ook al had Hij alles — maar van *Zichzelf*. Dát is rentmeesterschap. De blik op dat grootste Geschenk is, om uit onszelf getrokken te worden en te worden zoals Hij. Het zal ons ertoe bewegen om een zorgzame gemeente te worden, zorgzaam voor zowel de mensen binnen als buiten de gemeenschap van gelovigen. Aangezien Christus voor de wereld is gestorven, is rentmeesterschap, in de breedste zin van het woord, voor de wereld.

De zegeningen van rentmeesterschap

God heeft ons in de rol van rentmeesters geplaatst voor *ons* welzijn, niet voor de Zijne.

Een persoonlijke zegening. Eén van de redenen waarom God ons vraagt, ons gedurende ons hele leven aan Hem toe te wijden, onze capaciteiten, ons lichaam en onze materiële bezittingen, is om ons eigen geestelijke groei en karakterontwikkeling aan te moedigen. Als we ons bewust blijven van Gods eigendom van alles en de niet aflatende liefde die Hij ons schenkt, wordt onze liefde en dankbaarheid gevoed.

Trouw rentmeesterschap helpt ons ook bij het behalen van de overwinning op hebzucht en egoïsme. Gierigheid, een van de grootste vijanden van de mens, wordt in de Decaloog veroordeeld. Jezus waarschuwde er ook voor: *'Ziet toe en wacht u van de gierigheid; want het is niet in den overvloed [gelegen], dat iemand leeft uit zijn goederen'* (Lukas 12: 15). Regelmatig geven helpt om hebzucht en egoïsme uit ons leven te verdrijven.

Rentmeesterschap leidt tot de ontwikkeling van gewoonten van spaarzaamheid en efficiëntie. *'Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist'* (Galaten 5: 24), en zullen niets gebruiken voor zelfzuchtige bevrediging. 'Wanneer de beginselen van rentmeesterschap in het leven in praktijk worden gebracht, wordt de ziel verlicht, het doel wordt vastgelegd, sociale genoegens worden ontdaan van ongezonde eigenschappen, het zakelijke leven wordt geleid onder de heerschappij van de gouden regel en het winnen van zielen wordt een passie. Dat zijn de overvloedige zegeningen van Gods voorzieningen in een leven van geloof en trouw.'¹¹

Een diepe tevredenheid en vreugde komt voort uit de verzekering, dat op alles wat geïnvesteerd is voor het heil van hen voor wie Hij stierf, de Meester schrijft: *'Voor zoveel gij [dit] een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij [dat] Mij gedaan'* (Matthéüs 25: 40).

'Er is niets te kostbaars om aan Jezus te geven. Als we de talenten van de middelen, die Hij ons toevertrouwd heeft, aan Hem teruggeven, zal Hij meer in onze handen geven. Elke inspanning die we voor Christus doen, zal door Hem beloond worden en elke plicht die we in Zijn Naam vervullen, zal ons eigen geluk dienen.'¹²

Een zegen voor anderen. Echte rentmeesters zegenen allen met wie ze in contact komen. Zij voeren het bevel tot rentmeesterschap van Paulus uit: *'Dat zij weldadig zijn, rijk worden in goede werken, gaarne mededelende zijn, [en] gemeenzaam; Leggende zichzelf weg tot een schat een goed fundament tegen het toekomstige, opdat zij het eeuwige leven verkrijgen mogen.'* (1 Timotheüs 6: 18-19)

Rentmeesterschap betekent dienstbaarheid aan anderen en de bereidheid om alles te delen, hetgeen God genadig heeft geschonken en een ander ten goede zou kunnen komen. Dit betekent dat 'we niet langer denken dat het leven bestaat uit hoeveel geld we hebben, de titels die we hebben, de belangrijke mensen die we kennen, het huis en de buurt waarin we wonen en de positie en invloed die we denken te hebben.'¹³ Echt leven is God kennen, liefdevolle en vrijgevige eigenschappen, als de Zijne, ontwikkelen en geven wat we kunnen, naarmate Hij ons voorspoedig heeft doen zijn. Echt geven in de Geest van Christus is echt leven.

Een zegen voor de gemeente. De toepassing van het Bijbelse plan van rentmeesterschap is onontbeerlijk voor de gemeente. De voortdurende deelname van haar leden in het geven is als oefening – het resulteert in een sterk gemeentelijk lichaam, betrokken bij het delen van de zegeningen, welke Christus haar heeft geschonken en klaar om in te spelen op de behoeften, welke er in Gods zaak bestaan. De gemeente zal over voldoende middelen beschikken, om de bediening te ondersteunen, Gods Koninkrijk in de directe omgeving uit te breiden en tevens naar de afgelegen plaatsen op aarde. Het zal bereidwillig tijd, talenten en middelen beschikbaar stellen aan God, in liefde en dankbaarheid voor Zijn zegeningen.

Met het oog op de verzekering van Christus, dat Hij zal terugkeren, wanneer het Evangelie van het Koninkrijk is verkondigd *'tot een getuigenis aan alle volkeren'* (Matthéüs 24: 14), worden allen uitgenodigd om rentmeesters en medewerkers met Hem te zijn. Zo zal het getuigenis van de gemeente, een krachtige zegen zijn voor de wereld en haar trouwe rentmeesters zullen blij worden gemaakt, als zij de zegeningen van het Evangelie uitgebreid zien naar anderen.

Referenties

1. Webster's New Universal Unabridged Dictionary, 2e ed., 1979, p. 1786.
2. SDA Encyclopedie, rev. ed., p. 1425.
3. Idem.
4. Paul G. Smith, *Managing God's Goods* (Nashville: Southern Pub. Assn., 1973), p. 21.
5. Zie C.G. Tuland, 'Tithing in the New Testament', Ministerie, oktober 1961, p. 12.
6. Bijv. in Exodus 27:20 gaf de HEER speciale instructies dat er olijfolie voor de lampen moest worden verstrekt. Het leveren van de olie voor de plaats van aanbidding, zodat deze goed kon functioneren, was een voortdurende verplichting, maar deze onkosten kwamen niet van de tienden. Zie ook White, *Counsels on Stewardship* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1940), blz. 102, 103. Zij zegt, dat Bijbelleraren in kerkelijke scholen betaald moeten worden uit de tienden (idem., p. 103), maar dat het niet mag worden gebruikt voor andere 'schooldoeleinden', studentenleningen, of voor het ondersteunen van colporteurs (White, *Testimonies*, vol. 9, p. 248, 249; White, *Selected Messages*, boek 2, p. 209). Deze fasen van Gods werk moeten worden ondersteund vanuit de offergaven.
7. T.H. Jemison heeft een aantal zeer praktische suggesties gedaan voor het berekenen van tienden. Hij schreef: 'Tienden op salaris is gemakkelijk te achterhalen. Gewoonlijk zijn er geen 'zakelijke kosten' — dat wil zeggen, de werkelijke kosten voor het genereren van de inkomsten — die moeten worden afgetrokken. Tien procent van het salaris zijn tienden.
'Tienden bedrijfs inkomsten heeft een aantal variaties op het tiende salaris. Een groothandelaar of detailhandelaar zal de kosten die nodig zijn om zijn bedrijf uit te oefenen in mindering brengen, alvorens de tiende te berekenen. Dit omvat de

kosten van ingehuurde hulp, warmte, licht, verzekeringen, huur- of onroerendgoedbelasting en dergelijke. Deze inhoudingen omvatten uiteraard geen van zijn persoonlijke of familiale kosten voor levensonderhoud.'

'De boer brengt zijn kosten — loon, meststoffen, reparaties, rente, belastingen en dergelijke - in mindering. Echter, de boer moet in zijn inkomen rekening houden met boerderij producten die door de familie worden gebruikt, omdat dit de kosten van het gezinsleven verlaagt en als inkomen dient.'

'Vergelijkbare procedures kunnen worden gevolgd door de fabrikant, de investeerder of de professionele man. De nauwkeurige boekhouding die tegenwoordig in alle bedrijven noodzakelijk is, maakt het gemakkelijk om de tienden op de stijging, of winst van het bedrijf te berekenen. Sommige zakenlieden nemen hun tienden berekening op in hun reguliere boekhoudsysteem.'

'Soms vindt een vrouw wiens echtgenoot geen tienden betaler is, het moeilijk om te weten hoe zij zich moet verhouden tot het betalen van de tienden. In sommige gevallen kan ze de tienden betalen van het geld dat ze krijgt voor de huishoudelijke uitgaven. In andere gevallen is dit verboden. In dergelijke gevallen zal zij alleen nog maar tienden kunnen betalen van het extra geld, dat zij verdient of als geschenk ontvangt. *'Want indien tevoren de volvaardigheid des gemoed daar is, zo is iemand aangenaam naar hetgeen hij heeft, niet naar hetgeen hij niet heeft.'* (2 Korintiërs 8:12). (christelijke geloofsovertuigingen, p. 267).

8. Sommige Bijbelstudenten geloven dat Israël ten minste twee tienden (sommige denken drie) naast verschillende offergaven heeft bijgedragen. Met betrekking tot de eerste tiende had de HEERE gezegd: 'Ik heb de kinderen van Levi alle tienden in Israël gegeven als een erfenis, in ruil voor het werk dat zij verrichten'. (Num. 18:21). Maar over de tweede tiende zei Hij: 'En voor het aangezicht des HEEREN, uws Gods, ter plaatse, die Hij verkiezen zal, om Zijn Naam aldaar te doen wonen, zult gij eten de tienden van uw koren, van uw most, en van uw olie, en de eerstgeboorten uwer runderen en uwer schapen; opdat gij den HEERE, uw God, leert vrezen alle dagen' (Deut. 14:23). Twee van de drie jaar lang zouden de Israëlieten deze tiende, of het evenredige daarvan in geld, naar het heiligdom brengen. Daar zou het gebruikt worden om de religieuze feesten te vieren en ook om te voorzien voor de Levieten, vreemden, wezen en weduwen. Om de drie jaar zouden de Israëlieten de tweede tiende thuis gebruiken om de Levieten en de armen te onderhouden. De tweede tiende werd dus gebruikt voor liefdadigheid en gastvrijheid (Deut. 14:27-29; 26:12). Zie White, Patriarchs and Prophets, p. 530; 'Tithe,' SDA Bible Dictionary, rev. ed., p. 1127.

9. Zie White, Getuigenissen, vol. 3, p. 392.

10. Vanuit Bijbels perspectief is bezit niet het eigendom. Onze houding ten opzichte van tienden geeft aan, of wij erkennen dat we alleen beheerders zijn of dat we doen alsof we eigenaars zijn.

11. Froom, 'Stewardship in Zijn Grotere Aspecten', Ministerie, juni 1960, p. 20.

12. White, Testimonies, vol. 4, p. 19.

13. P.G. Smith, p. 72.